

Arrest

nr. 303 886 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 6 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

Alias: [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...].

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is in de gevangenis niet in bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, feit waarvoor hij op 28.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. Zijn beroep hiertegen werd op 18.09.2019 onontvankelijk verklaard nadat hij zelf afstand deed hiervan. Het blijkt hier te gaan over Afrikaanse - voornamelijk in het Brussels Maximiliaanpark geronselde Soedanese en Erythreese - transmigranten die in vrachtwagens van België naar het Verenigd Koninkrijk gesmokkeld worden door Soedanese smokkelaars. De betrokkene zou zich op 29.08.2018 bij de Britse autoriteiten hebben uitgegeven als een gewone transmigrant. Uit het vonnis blijkt verder dat hij een leidende rol had binnen deze criminele organisatie en dat hij minstens aan 16 transporten heeft meegewerkt.

Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Als mensensmokkelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Gezien de ernst en het georganiseerd karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene werd op 16.06.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider. Met behulp van deze werd een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Betrokkene werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene verklaart niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Soedan. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Soedan en stelt dat de DVZ zelf de situatie in Soedan maar dient na te gaan. Over zijn persoonlijke situatie in Soedan wenste hij enkel te verklaren dat hij er geen enkele familie meer zou hebben. Hij is echter erg stellig en blijft volhouden wel verblijfsrecht te genieten in het Verenigd Koninkrijk. Uit informatie van het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier dd. 03.09.2020) blijkt echter dat zijn aanvraag negatief afgesloten werd en dat hij geen statuut geniet. Bovendien blijkt uit het Dublin akkoord van Frankrijk (dd. 20.06.2018) op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening dat zijn aanvraag ook ginds negatief afgesloten werd. Het administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Noch volstaan zijn verklaringen om van dergelijk risico te kunnen spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene verklaart geen duurzame relatie, noch familieleden en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Wei ontvangt hij bezoek van vrienden of kennissen in de gevangenis. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 02.05.2019 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, o heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene is gekend onder de volgende aliasen: [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]; [...]. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door de betrokkene verklaarde identiteit.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Uit informatie van het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier dd. 03.09.2020) blijkt dat zijn aanvraag negatief afgesloten werd en dat hij er geen statuut geniet. Bovendien blijkt uit het Dublin akkoord van Frankrijk (dd. 20.06.2018) op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening dat zijn aanvraag ook ginds negatief afgesloten werd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, feit waarvoor hij op 28.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. Zijn beroep hiertegen werd op 18.09.2019 onontvankelijk verklaard nadat hij zelf afstand deed hiervan. Het blijkt hier te gaan over Afrikaanse - voornamelijk in het Brussels Maximiliaanpark geronselde Soedanese en Erythreese - transmigranten die in vrachtwagens van België naar het Verenigd Koninkrijk gesmokkeld worden door Soedanese smokkelaars. De betrokkene zou zich op 29.08.2018 bij de Britse autoriteiten hebben uitgegeven als een gewone migrant. Uit het vonnis blijkt verder dat hij een leidende rol had binnen deze criminele organisatie en dat hij minstens aan 16 transporten heeft meegewerkt. Mensensmokkel is een groeiend probleem. Gewetenloze en calculerende mensensmokkelaars verdienen geld aan andermans ellende, het verblijfsrechtelijk precair statuut van de slachtoffers dwingt hen de facto zich de laakbare praktijken van mensensmokkelaars te laten welgevalen. Aan de binnenkomst en doorreis van migranten in de Europese Unie wordt veel geld verdiend. Het is niet onredelijk om uit het gegeven dat betrokkene zich liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig geldgewin af te leiden dat hij weldegelijk een sociaal gevaarlijke ingesteldheid heeft. Hij heeft zich bereid getoond geld te verdienen door misbruik te maken van de moeilijke situatie waarin de slachtoffers zich bevonden. Als mensensmokelaar maakte hij gewetenloos gebruik van de nood van migranten door ze voor geld naar het Verenigd Koninkrijk te smokkelen. Vaak gaat mensensmokkel gepaard met gevaar voor het leven of de gezondheid van de migrant. Gezien de ernst en het georganiseerd karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn); Schending van artikel 7, lid 1, 1° en 3°, artikel 74/13 en 74/14 Verblifswet; Schending motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Verblifswet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° Verblifswet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Verblifswet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfswet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt ‘onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling. Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfswet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 3° Verblijfswet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsplicht

1.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 3° volgende:

[...]

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§’n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare

orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

2.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker wijst hierbij op volgende elementen:

Verwerende partij verwijst naar de veroordeling van verzoeker van 28.06.2019 waarvan de feiten dateren van 2018.

Dit is al meer dan 5 jaar geleden. Verzoeker heeft zijn straf hiervoor uitgezeten.

Bovendien maakt verwerende partij een fout in de bestreden beslissing, verzoeker werd veroordeeld voor mensensmokkel, geen mensenhandel.

Verzoeker wil de feiten zeker niet minimaliseren. Maar wijst opnieuw op het feit dat het vonnis meer dan vier jaar geleden werd uitgesproken.

De vaststelling dat verzoeker meer dan vijf jaar voordat de in casu bestreden beslissing werd genomen een ernstig misdrijf pleegde, volstaat niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving.

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Er wordt door verwerende partij tevens een eenzijdige lezing gedaan van het vonnis van 28.06.2019.

Verzoeker heeft namelijk zelf de grens overgestoken met het Verenigd Koninkrijk op 28-29 augustus 2018. Hij erkent de feiten gedeeltelijk maar stelt wel dat dit altijd was om zijn "plek" naar het Verenigd Koninkrijk zelf te kunnen verzekeren.

Het is niet ongekend dat personen die de oversteek willen maken, ongewild zelf verzeild geraken in een crimineel milieu.

Verzoeker was op dat moment 25 jaar. Hij verbleef al 5 jaar in Europa waar hij aankwam als jonge twintiger.

Met deze elementen wordt door verwerende partij geen rekening mee gehouden.

Derde onderdeel, schending van artikel 3 EVRM

Verwerende partij stelt dat het administratief dossier van verzoeker geen elementen bevatten waaruit zou blijken dat betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Noch volstaan zijn verklaring om van dergelijk risico te kunnen spreken.

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Het legt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vast en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het handelen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 218).

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

Verzoeker verwijst hier naar het arrest M.A. t. België, waarin het Hof nogmaals volgende herhaalt (EHRM 27.10.2020, M.A. c. BELGIQUE (Requête no 19656/18)):

“78. La Cour rappelle que, dans les affaires mettant en cause l’expulsion d’un étranger, elle se garde d’examiner elle-même les demandes de protection internationale ou de vérifier la manière dont les États contrôlent l’entrée, le séjour et l’éloignement des non-nationaux. Ce sont en effet les autorités nationales qui sont responsables au premier chef de la mise en œuvre et de la sanction des droits et libertés garantis et qui sont, à ce titre, tenues d’examiner les craintes exprimées par les requérants et d’évaluer les risques qu’ils encourent en cas de renvoi dans le pays de destination au regard de l’article 3. Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (Paposhvili c. Belgique [GC], no 41738/10, § 184, 13 décembre 2016, et références citées) et auquel se réfère le Gouvernement (voir paragraphe 55).”

Vrije vertaling (eigen onderlijning):

“78. Het Hof herinnert eraan dat het in zaken betreffende de verwijdering van een vreemdeling ervan afziet om zelf verzoeken om internationale bescherming te onderzoeken of na te gaan hoe de staten de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen controleren. Het zijn immers de nationale autoriteiten die in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de toepassing en de handhaving van de gewaarborgde rechten en vrijheden en die bijgevolg de door de verzoekers geuite vrees moeten onderzoeken en de risico's die zij lopen wanneer zij naar het land van bestemming worden teruggestuurd, moeten beoordelen in het licht van artikel 3. Dit vloeit voort uit het subsidiariteitsbeginsel. Dit volgt uit het subsidiariteitsbeginsel dat ten grondslag ligt aan het stelsel van het Verdrag (zie Paposhvili/België [GC], nr. 41738/10, § 184, 13 december 2016, en aangehaalde verwijzingen) en waarnaar de regering verwijst (zie punt 55).”

Verwerende partij stelt, zonder onderzoek naar de individuele situatie van verzoeker, simpelweg dat er geen schending van artikel 3 kan worden aangenomen.

Echter is verzoeker afkomstig uit de zuidelijke regio van Khartoem.

Uit recente landeninformatie blijkt dat de situatie in Khartoem allesbehalve stabiel is (Cedoca, COI Focus SOEDAN Algemene situatie in Khartoem, 26 september 2022, www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soedan._algemene_situatie_in_khartoem_20220926.pdf) :

“Demonstraties die volgen op de militaire staatsgreep van 25 oktober 2021 worden hardhandig uiteengeslagen door de veiligheidstroepen, met gewonden en doden tot gevolg. Arrestaties van politieke en mensenrechtenactivisten, journalisten, advocaten, leden van lokale verzetscomités en demonstranten

vinden plaats in Khartoem en andere steden over het hele land. Abdalla Hamdok tekent op 21 november 2021 een overeenkomst met het leger waarop hij opnieuw wordt aangesteld als premier. Grote demonstraties gaan door.

Op 24 december 2021 vaardigt al-Burhan een noodverordening uit die het leger, de RSF, de politie en de GIS vergaande bevoegdheden geeft om gebouwen te doorzoeken, bewegingsvrijheid te reguleren en eigendommen in beslag te nemen. Het aantal arrestaties neemt hierna toe.

Op 2 januari 2022, na een nieuwe episode van dodelijk geweld door veiligheidstroepen tegen vreedzame betogende burgers, treedt premier Abdalla Hamdok af. Hij verklaart dat hij er niet in geslaagd is een compromis te vinden tussen de generaals en de prodemocratische groepen. De demonstraties in Soedan tegen de militaire bezetting bereiken een nieuw niveau van betrokkenheid op 6 april 2022 met duizenden demonstranten in de straten van Khartoem en andere steden in het land. Maar het buitensporige geweld dat veiligheidstroepen gebruiken tegen demonstranten lijkt effectief in het afschrikken van de massa. De grote demonstraties worden vervangen door een campagne van pop-upprotesten, graffiti, ronddelen van folders, en demonstraties die slechts enkele uren eerder worden aangekondigd op sociale media.

Op 29 mei 2022 heft al-Burhan per decreet de noodtoestand op. Er komen meer dan 100 politieke gevangenen vrij na maanden van willekeurige detentie onder de noodtoestand. Desondanks blijven veiligheidstroepen hardhandig optreden tegen de prodemocratische demonstranten.

De March of the Millions van 30 juni 2022 wordt de dodelijkste demonstratie sinds de militaire coup. Naast negen doden vallen die dag ook 600 gewonden in en nabij Khartoem. Verzetscomités organiseren sit-ins in Khartoem waarin ze oproepen tot democratie en vasthouden aan de three no's: geen onderhandelingen, geen partnerschappen, geen legitimiteit (voor de militaire junta).

Generaal al-Burhan zegt op 4 juli 2022 dat het leger zich zal terugtrekken uit de onderhandelingen. Prodemocratische groepen kondigen allerlei voorstellen en initiatieven aan. Bij het afsluiten van deze Focus is een politieke uitkomst nog onduidelijk.

In het rapport van de VN-Veiligheidsraad van september 2022 staat dat het totale aantal mensen dat is omgekomen tijdens demonstraties, sinds de militaire staatsgreep van 25 oktober 2021, op 117 staat, onder wie 20 kinderen, en één vrouw.

De 37 dodelijke burgerslachtoffers die ACLED registreert in de verslagperiode betreffen allen deelnemers aan protestmarsen. Deze personen komen om door schotwonden, door verwondingen van traangasgranaten, door afranseling door veiligheidstroepen en in twee gevallen door aanrijding met een voertuig van de veiligheidstroepen.

Naast het dodelijke geweld tijdens protesten is sprake van een arrestatiecampagne. De veiligheidstroepen richten zich op mensen die actief zijn of geacht worden actief te zijn in de protestbeweging. Arrestaties kunnen worden onderverdeeld in twee categorieën: individuen die willekeurig zijn gearresteerd tijdens of net na protesten en personen die doelgericht gearresteerd worden in hun huizen, werkplek of bekende verzamelaarsplaatsen. Het exacte aantal politieke gevangenen blijft gedurende de volledige verslagperiode onduidelijk. Schattingen gaan tot een 200-tal politieke gevangenen, naast meer dan 1.000 (veelal korte) aanhoudingen van demonstranten.

Geweld en arrestaties treffen ook medisch personeel en ziekenhuizen, journalisten en advocaten die het opnemen voor de demonstranten.”

Bijkomend verwijst verzoeker naar een zeer recent rapport van mei 2023 van UNCHR m.b.t. het non-refoulement principe (UNCHR, UNHCR Position on returns to Sudan, may 2023, www.refworld.org/pdfid/6450e5814.pdf):

“Non-Return Advisory

13. As the situation in Sudan is volatile and may remain uncertain for some time to come, UNHCR calls on States to suspend the forcible return of nationals and stateless persons who were habitual residents of Sudan, including those who have already had their asylum claims rejected. The bar on forcible return serves as a minimum standard and needs to remain in place until such time as the security situation in Sudan has significantly improved to permit a safe and dignified return of those determined not to be in need of international protection.

14. UNHCR will continue to monitor the situation in Sudan with a view to assessing the international protection needs arising out of the current situation.” Vrije vertaling:

"Advies om niet terug te keren

13. Aangezien de situatie in Soedan onstabiel is en nog wel enige tijd onzeker kan blijven, roept de UNHCR de staten op om de gedwongen terugkeer op te schorten van onderdanen en staatlozen die gewoonlijk in Soedan verbleven, met inbegrip van degenen van wie de asielaanvraag reeds is afgewezen. Het verbod op gedwongen terugkeer dient als minimumnorm en moet van kracht blijven totdat de veiligheidssituatie in Soedan aanzienlijk is verbeterd om een veilige en waardige terugkeer mogelijk te maken van degenen van wie is vastgesteld dat zij geen internationale bescherming nodig hebben.

14. De UNHCR zal de situatie in Sudan blijven volgen om de behoeften aan internationale bescherming als gevolg van de huidige situatie te beoordelen."

Hieruit blijkt dat het absoluut afgeraden is dat staten nog Soedanese onderdanen terugsturen naar Soedan.

Desondanks verzoeker verschillende aliansen gebruikt heeft, staat het onomstotelijk vast dat hij van Soedanese origine is.

Hij kan absoluut niet terugkeren daar hij een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker terugsturen naar Soedan maakt een schending uit van artikel 3 EVRM."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, *Awad t. Bulgarije*, § 96). Het onderzoek naar het bestaan van een reëel risico op een behandeling die een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM op het relevante tijdstip, dient noodzakelijkerwijs een rigoureuus onderzoek te zijn met het oog op het absolute karakter van deze verdragsbepaling (EHRM 26 september 1991, *Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk*, §108). Er dient dus een volledige en *ex nunc*-beoordeling van de omstandigheden te worden doorgevoerd (EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden* (GK), § 115). De lidstaat heeft de verplichting om niet enkel rekening te houden met de bewijselementen die werden voorgelegd door de betrokkene, maar ook met alle andere feiten die relevant zijn in de voorliggende zaak. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat bij de beoordeling van artikel 3 van het EVRM, de administratie rekening moet houden met de elementen die zij kennen of diende te kennen. Verweerder heeft aldus de verplichting om niet enkel rekening te houden met de bewijselementen die werden voorgelegd door de betrokkene, maar ook met alle andere feiten die relevant zijn in de voorliggende zaak (EHRM 23 augustus 2016, *J.K. en anderen t. Zweden* (GK), § 87).

Met betrekking tot artikel 3 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene werd op 16.06.2023 gesproken door een terugkeerbegeleider. Met behulp van deze werd een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld. Betrokkene werd geïnformeerd omtrent zijn administratieve situatie. Betrokkene verklaart niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Soedan. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar Soedan en stelt dat de DVZ zelf de situatie in Soedan maar dient na te gaan. Over zijn persoonlijke situatie in Soedan wenste hij enkel te verklaren dat hij er geen enkele familie meer zou hebben. Hij is echter erg stellig en blijft volhouden wel verblijfsrecht te genieten in het Verenigd Koninkrijk. Uit informatie van het Verenigd Koninkrijk (zie administratief dossier dd. 03.09.2020) blijkt echter dat zijn aanvraag negatief afgesloten werd en dat hij geen statuut geniet. Bovendien blijkt uit het Dublin akkoord van Frankrijk (dd. 20.06.2018) op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III Verordening dat zijn aanvraag ook ginds negatief afgesloten werd. Het

administratief dossier bevat dan ook geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Noch volstaan zijn verklaringen om van dergelijk risico te kunnen spreken. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

In zijn middel betoogt verzoeker dat hij afkomstig is van de zuidelijke regio van Khartoem en dat zijn Soedanese nationaliteit niet betwist wordt door verweerder. Ter duiding van de huidige situatie in Khartoem en in Soedan in het algemeen, verwijst verzoeker naar de COI Focus van 26 september 2022 en een rapport van de UNHCR van mei 2023. Uit deze laatste bron blijkt dat er sinds april 2023 gewapende gevechten plaatsvinden in verschillende steden in Soedan waaronder Khartoem. Er is een grote vraag voor humanitaire hulp, wat bemoeilijkt wordt door de veiligheidssituatie in het hele land. De UNHCR stelt dat Soedanese onderdanen die niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van het intern conflict, mogelijks voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Gelet op de veiligheidssituatie, acht de UNHCR dat er geen intern vluchtalternatief mogelijk is en wordt er aangeraden om geen gedwongen terugkeer uit te voeren naar Soedan.

Verweerder motiveert dat verzoeker geen verklaringen aflegde met betrekking tot de veiligheidssituatie in Soedan en dat uit het Dublin akkoord van Frankrijk van 20 juni 2018 kan worden afgeleid dat verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd werd. Deze weigering dateert echter van meer dan vijf jaar geleden.

Op grond van de meer recente informatie die verzoeker voorlegt over de situatie in Soedan sinds april 2023, is het waarschijnlijk dat de beoordeling door de Franse autoriteiten achterhaald is.

Met betrekking tot de verdeling van de bewijslast, is het vaste rechtspraak van het EHRM dat verzoeker moet bewijzen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Indien dergelijk bewijs wordt voorgelegd, is het aan het bestuur om elke twijfel weg te nemen (EHRM 23 augustus 2016, *J.K. en anderen t. Zweden* (GK), § 91). In de nota met opmerkingen betoogt verweerder dat verzoeker zich beperkt tot een algemeen betoog zonder dit toe te passen op zijn individuele situatie. Hij zou geen begin van bewijs neerleggen dat duidelijk op een schending van artikel 3 van het EVRM wijst ingeval van terugkeer naar Soedan. In het rapport van de UNHCR wordt een algemene oorlogssituatie beschreven die heeft geleid tot een ernstige humanitaire crisis waarbij geen interne vluchtalternatieven voorhanden zijn. Verweerder licht niet toe waarom deze elementen niet op verweerder van toepassing zouden zijn. In het kader van de rigoureuze en *ex nunc*-beoordeling zoals opgelegd door artikel 3 van het EVRM, kan verweerdens motivering niet volstaan.

In de nota met opmerkingen wordt niet ingegaan op deze problematiek. Ter terechtzitting merkt de advocaat van verweerder op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende. Dit gegeven stelt verweerder niet vrij van de verplichting om een deugdelijk onderzoek te voeren naar het risico op onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing geeft geen blijk van een *ex nunc*-onderzoek van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij een eventuele terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in aangegeven mate, gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 6 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT